KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

5. juli 2005 *

I sag T-117/05 R,

Andreas Rodenbröker, Hövelhof (Tyskland), og 81 andre sagsøgere, hvis navne er opført i bilaget til nærværende kendelse, ved Rechtsanwalt H. Glatzel,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. van Beek og B. Schima, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

angående en påstand om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning 2004/813/EF af 7. december 2004 om vedtagelse af listen over lokaliteter af fællesskabsbetydning i det atlantiske biogeografiske område i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF (EUT L 387, s. 1),

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter og baggrunden for begæringen om foreløbige forholdsregler

1 Den 21. maj 1992 vedtog Rådet direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206, s. 7, herefter »direktivet«).

2 Formålet med direktivet er ifølge artikel 2, stk. 1, at bidrage til at sikre den biologiske diversitet ved at bevare naturtyperne samt de vilde dyr og planter inden for det af medlemsstaternes område i Europa, hvor EF-traktaten finder anvendelse.

3 I direktivets artikel 2, stk. 2, præciseres, at de foranstaltninger, der træffes efter dette direktiv, tager sigte på at opretholde eller genoprette en gunstig bevaringsstatus for naturtyper samt vilde dyre- og plantearter af fællesskabsbetydning.

4 Ifølge sjette betragtning til direktivet bør man for at sikre genopretning eller opretholdelse af en gunstig bevaringsstatus for naturtyper og arter af fællesskabsbetydning udpege særlige bevaringsområder (herefter »SBO«) for at oprette et sammenhængende europæisk økologisk net i henhold til en fastlagt tidsplan.

5 I henhold til direktivets artikel 3, stk. 1, omfatter dette net under betegnelsen »Natura 2000« SBO samt de særligt beskyttede områder, som medlemsstaterne har udlagt i medfør af Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (EFT L 103, s. 1).

6 I henhold til direktivets artikel 1, litra l), er et SBO defineret som »et område af fællesskabsbetydning, som medlemsstaterne har udpeget ved en retsakt, en administrativ bestemmelse og/eller en aftale, og hvor der gennemføres de bevaringsforanstaltninger, der er nødvendige for at opretholde eller genoprette en gunstig bevaringsstatus for de naturtyper og/eller de arter, for hvilke lokaliteten er udpeget«.

7 Direktivets artikel 4 foreskriver en procedure i tre etaper med henblik på udpegning af SBO. I henhold til bestemmelsens stk. 1 foreslår hver medlemsstat en liste over lokaliteter, og det oplyses, hvilke naturtyper efter direktivets bilag I og hvilke naturligt hjemmehørende arter efter direktivets bilag II, der findes på disse lokaliteter. Listen sendes til Kommissionen inden tre år efter direktivets meddelelse sammen med oplysninger om hver lokalitet.

8 Ifølge direktivets artikel 4, stk. 2, opstiller Kommissionen ud fra disse lister og på grundlag af kriterierne i direktivets bilag III i forståelse med hver af medlemsstaterne et udkast til en liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning. Listen over de lokaliteter, der er udvalgt som lokaliteter af fællesskabsbetydning, vedtages af Kommissionen efter fremgangsmåden i direktivets artikel 21. I henhold til artikel 4, stk. 3, opstilles denne liste inden seks år efter direktivets meddelelse.

9 Direktivets artikel 4, stk. 4, bestemmer, at når en lokalitet af fællesskabsbetydning er udvalgt efter fremgangsmåden i samme bestemmelses stk. 2, udpeger den pågældende medlemsstat denne lokalitet som SBO hurtigst muligt og inden for højst seks år, idet prioriteringen fastsættes i lyset af lokaliteternes betydning for opretholdelse eller genopretning af en gunstig bevaringsstatus for en naturtype i bilag I eller en art i bilag II og for sammenhængen i Natura 2000 og i lyset af den fare for forringelse eller ødelæggelse, som lokaliteterne er udsat for.

10 I direktivets artikel 4, stk. 5, præciseres, at en lokalitet, så snart den er opført på den af Kommissionen udfærdigede liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning, er omfattet af artikel 6, stk. 2, 3 og 4.

11 Direktivets artikel 6 lyder således:

»1. For [SBO] iværksætter medlemsstaterne de nødvendige bevaringsforanstaltninger, hvilket i givet fald kan indebære hensigtsmæssige forvaltningsplaner, som er specifikke for lokaliteterne eller integreret i andre udviklingsplaner, samt de relevante retsakter, administrative bestemmelser eller aftaler, der opfylder de økologiske behov for naturtyperne i bilag I og de arter i bilag II, der findes på lokaliteterne.

2. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i [SBO] samt forstyrrelser af de arter, for hvilke områderne er udpeget, for så vidt disse forstyrrelser har betydelige konsekvenser for dette direktivs målsætninger.

3. Alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne. På baggrund af konklusionerne af vurderingen af virkningerne på lokaliteten, og med forbehold af stk. 4, giver de kompetente nationale myndigheder først deres tilslutning til en plan eller et projekt, når de har sikret sig, at den/det ikke skader lokalitetens integritet, og når de — hvis det anses for nødvendigt — har hørt offentligheden.

4. Hvis en plan eller et projekt, på trods af at virkningerne på lokaliteten vurderes negativt, alligevel skal gennemføres af bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser, herunder af social eller økonomisk art, fordi der ikke findes nogen alternativ løsning, træffer medlemsstaten alle nødvendige kompensationsforanstaltninger for at sikre, at den globale sammenhæng i Natura 2000 beskyttes. Medlemsstaten underretter Kommissionen om, hvilke kompensationsforanstaltninger der træffes.

Hvis der er tale om en lokalitet med en prioriteret naturtype og/eller en prioriteret art, kan der alene henvises til hensynet til menneskers sundhed og den offentlige sikkerhed eller væsentlige gavnlige virkninger på miljøet, eller, efter udtalelse fra Kommissionen, andre bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser.«

12 Direktivets artikel 7 bestemmer, at forpligtelserne i direktivets artikel 6, stk. 2, 3 og 4, træder i stedet for forpligtelserne i artikel 4, stk. 4, første punktum, i direktiv 79/409 »fra datoen for [direktivets] iværksættelse«.

13 Lokalitet DE4118401 Vogelschutzgebiet Senne mit Teutoburger Wald er en lokalitet, som er beskyttet i henhold til direktiv 79/409.

14 Kommissionens beslutning 2004/813/EF af 7. december 2004 om vedtagelse af listen over lokaliteter af fællesskabsbetydning i det atlantiske biogeografiske område i henhold til direktivet (EUT L 387, s. 1, herefter »den anfægtede beslutning«) blev vedtaget på grundlag af direktivets artikel 4, stk. 2, tredje afsnit. Listen omfatter følgende lokaliteter:

— DE4117301 Sennebäche

— DE4117302 Holter Wald

— DE4118301 Senne mit Stapelager Senne.

Retsforhandlinger og parternes påstande

15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 9. marts 2005 har Andreas Rodenbröker og 81 andre sagsøgere, hvis navne er opført i bilaget til nærværende kendelse, i henhold til artikel 230, stk. 4, EF anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

16 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 25. marts 2005 i henhold til artikel 104 i Rettens procesreglement og artikel 242 EF og 243 EF har sagsøgerne indgivet nærværende begæring om foreløbige forholdsregler.

17 Sagsøgerne er i begæringen opdelt i seks grupper:

— Andreas Rodenbröker, Bernhard Bröckling, Johannes Bröckling, Hedwig Bröckling, Josef Flüter, Karl-Heinz Fritze, Heinz Göke, Alwine Griffiths, Dieter Johannesmeier, Reinhard Jostwerner, Meinolf Kirchhoff, Ursula Klausfehring, Gerhard Korsmeier, Raimund Korsmeier, Mike Leuschner, Jürgen Linse, Martin Steffens, Hartwig Pollmeier, Anton Rampsel, Irene Rampsel, Franz-Josef Regenhard, Johannes Relard, Karl-Heinz Relard, Hubert Rodehutscord og Heinz Schlotmann (herefter »beboerne i Haustenbach«)

— Norbert Altemeyer, Beate Beckmann, Gerhard Benteler, Rainer Benteler, Carl-Stefan Biermeier, Josef Biermeier, Manfred Block, Ludwig Brinkmann, Karl-Heinz Deppe, Friedhelm Dirks, Siegfried Engelns, Wilhelm Ennekens, Johannes Evers, Elke Furlkröger, Reinhard Furlmeier, Andreas Gutsche, Franz Hachmann, Heinz Meermeier, Barbara Meermeier, Heike Meuser, Ferdinand Brock, Maria Brock, Monika Plasshenrich, Heinrich Plasshenrich, Manfred Jürgenliemke, Ludwig Teichmann, Ute Teichmann, Senne Großwild Safari-Land GmbH, Renate Henning, Udo Henning, Karl-Heinz Kleinemeier, Hubert Sander og Elisabeth Kipshagen (herefter »beboerne i Furlbach«)

— Meinolf Benteler, Richard Berens, Hans-Josef Joachim, Inge Jostameling, Rudolf Jürgenliemke, Edmund Jürgenliemke, Kunigunde Jürgenliemke, Franz-Josef Kipshagen, Heidrun Kreyer, Werner Lienen, Ulrich Wend, Monika Winter, Christiane Füchtemeier og Frank Röllke (herefter »beboerne i Wehr-Wapelbach«)

— Gabriele Berenbrinker, Josef Delker, Josef Dresselhaus, Norbert Hunke, Heribert Rodenbecken-Schnieder og Josef Ewers (herefter »beboerne i Rodenbach, Roden- og Wapelbach og Nördliche Moosheide«)

— Gemeinde Hövelhof (herefter »kommunen«)

— Bussemas & Pollmeier GmbH & Co. KG, Reinhard Goldkuhle og Meinolf Maasjost (herefter »beboerne i Holter Wald«).

18 Sagsøgerne har i nærværende begæring om foreløbige forholdsregler nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes:

— for det første at udsætte gennemførelsen af den anfægtede beslutning for så vidt angår klassificeringen af lokaliteterne DE4117301 Sennebäche, DE4118301 Senne mit Stapelager Senne, DE4118401 Vogelschutzgebiet Senne mit Teutoburger Wald og DE4117302 Holter Wald (herefter »de omtvistede lokaliteter«)

— for det andet at underrette Forbundsrepublikken Tyskland om udsættelsen af gennemførelsen af den anfægtede beslutning for så vidt angår de omtvistede lokaliteter

— for det tredje at betale sagens omkostninger.

19 Kommissionen har i sine skriftlige bemærkninger indleveret til Rettens Justitskontor den 13. april 2005 nærmere bestemt nedlagt påstand om, at begæringen ikke tages til følge, og at afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

20 Den 21. april 2005 indleverede sagsøgerne på eget initiativ bemærkninger til Kommissionens indlæg til Rettens Justitskontor.

21 Ved beslutning truffet af Rettens præsident den 21. april 2005 blev sagsøgernes supplerende bemærkninger tilført sagsakterne, og Kommissionen blev opfordret til at fremlægge nye bemærkninger hertil inden den 29. april 2005.

22 Den 27. april 2005 meddelte Kommissionen Rettens præsident, at den ikke havde bemærkninger til de af sagsøgerne fremsatte supplerende bemærkninger.

Retlige bemærkninger

23 I medfør af artikel 242 EF og 243 EF, jf. artikel 225, stk. 1, EF, kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

24 Artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement bestemmer, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive søgsmålets genstand, de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, samt de faktiske og retlige grunde til, at den begærede

foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget (fumus boni juris). Disse betingelser er kumulative, således at der ikke kan anordnes foreløbige forholdsregler, når en af dem ikke er opfyldt (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 30).

25 Retten har under hensyn til sagens akter fundet, at den er i besiddelse af alle de nødvendige oplysninger for at kunne træffe afgørelse om den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler, uden at det forinden er nødvendigt at høre parternes mundtlige bemærkninger.

Parternes argumenter

Om formaliteten

26 Sagsøgerne har dels anført, at deres begæring om udsættelse af gennemførelsen opfylder alle de betingelser, der er fastsat i artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement, dels anført, at hovedsagen skal antages til realitetsbehandling. Sagsøgerne har vedrørende sidstnævnte punkt anført, at deres ejendomsret til deres faste ejendomme er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede beslutning, og at beslutningen ikke kan betegnes som en foreløbig foranstaltning. Ifølge sagsøgerne viser offentliggørelsen af den anfægtede beslutning tværtimod Kommissionens ønske om at give denne beslutning bindende retsvirkning.

27 Sagsøgerne har med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de er umiddelbart berørt, anført, at anvendelsen af de pågældende fællesskabsbestemmelser ikke giver mulighed for noget skøn. Bestemmelsernes retsvirkning følger automatisk og udelukkende af fællesskabsretten. Ifølge sagsøgerne følger denne automatiske karakter klart af selve direktivet, men ligeledes af de nationale bestemmelser, der er vedtaget til gennemførelse heraf, idet disse indholdsmæssigt ikke er forskellige fra fællesskabsbestemmelserne.

28 Retsvirkningerne af direktivets artikel 4, stk. 5, og navnlig forbuddet mod forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i direktivets artikel 6, stk. 2, samt den i direktivets artikel 6, stk. 3, fastsatte forpligtelse til at vurdere virkningerne af alle planer eller projekter på lokaliteten, finder allerede umiddelbart anvendelse på sagsøgernes grunde. For planer eller projekter vedrørende disse grunde skal medlemsstaterne i henhold til sidstnævnte bestemmelse foretage en vurdering af virkningerne med henblik på at udelukke væsentlige negative virkninger. Hvis det ikke er muligt at udelukke sådanne virkninger, skal medlemsstaterne træffe kompensationsforanstaltninger i henhold til direktivets artikel 6, stk. 4.

29 Sagsøgerne har endvidere anført, at direktivets artikel 6 ikke begrænser anvendelsen af forbuddet mod forringelser og forpligtelsen til en vurdering af virkningerne på miljøet til fast ejendom, som er beliggende i SBO eller i særligt beskyttede områder, men ligeledes tilsigter en beskyttelse af omgivelserne omkring disse områder. Følgelig ligger sagsøgernes faste ejendomme alle inden for direktivets anvendelsesområde.

30 Sagsøgerne har i denne forbindelse fremført et eksempel med hr. Jürgenliemke, som er en af borgerne i Furlbach. Denne sagsøger modtog en afgørelse fra den kompetente nationale myndighed vedrørende en ansøgning om tilladelse til at opføre en bolig på sin grund, som ligger ca. 85 m syd for en af de omtvistede lokaliteter. Ifølge afgørelsen fra den kompetente nationale myndighed er alle handlinger, som kan medføre ødelæggelse, beskadigelse, ændring, varig forstyrrelse eller forringelse af den beskyttede lokalitet, forbudt.

31 Endelig har sagsøgerne anført, at ordlyden af direktivets artikel 6 ikke, for så vidt angår denne bestemmelses anvendelse, gør nogen forskel mellem en tingslig ret, såsom ejendomsret, og en ret i henhold til en kontrakt, såsom retten i henhold til en lejekontrakt. Sagsøgerne har påpeget, at lejere er berørt af den anfægtede beslutning på samme måde som ejere.

32 Sagsøgerne har hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt de er individuelt berørt, anført, at de opfylder denne betingelse, eftersom de omtvistede lokaliteter adskiller sig fra de øvrige lokaliteter, der er omfattet af den anfægtede beslutning, derved, at de er de eneste, der ikke opfylder direktivets kriterier. Ifølge sagsøgerne vedrører denne individuelle berøring ikke alene ejerne, men også lejerne, kommunen og beboerne i Holter Wald.

33 Kommissionen har heroverfor anført, at nærværende begæring skal afvises, dels fordi den ikke opfylder de betingelser, der kræves i henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 2, dels fordi det er åbenbart, at det søgsmål til annullation af den anfægtede beslutning, som begæringen udspringer af, må afvises. Med undtagelse af kommunen er ingen af sagsøgerne nemlig umiddelbart berørt af den anfægtede beslutning. De er i øvrigt heller ikke individuelt berørt af beslutningen.

34 Kommissionen har med hensyn til de i procesreglementets artikel 104 krævede betingelser anført, at sagsøgerne ikke har godtgjort en forbindelse mellem den anfægtede del af beslutningen og deres påståede berøring. Kommissionen er af den opfattelse, at denne manglende forbindelse i begæringen om foreløbige forholdsregler ikke gør det muligt at udlede af begæringen, at sagsøgerne har søgsmålsinteresse. Kommissionen har konkluderet, at denne mangel er en tilsidesættelse af betingelserne i procesreglementets artikel 104.

35 Kommissionen har anført, at sagsøgernes søgsmål, hvori disse påberåber sig beslutningens retsvirkninger for så vidt angår lokaliteten DE4118401, umiddelbart bør afvises, eftersom sidstnævnte lokalitet ikke er nævnt i bilaget til den anfægtede beslutning.

36 Kommissionen har desuden anført, at stævningen ikke gør det muligt at identificere de beboere i Haustenbach, som er umiddelbart berørt som følge af beliggenheden af deres faste ejendomme på lokaliteten DE4118301, som er omhandlet i den

anfægtede beslutning, og hvilke beboere der er umiddelbart berørt som følge af beliggenheden af deres faste ejendomme på lokaliteten DE4118401, som ikke er omhandlet i den anfægtede beslutning. Under disse omstændigheder har Kommissionen konkluderet, at det ikke umiddelbart er muligt at afgøre, hvilke af beboerne i Haustenbach der har søgsmålskompetence i hovedsagen.

37 I henhold til direktivets artikel 7 gælder forpligtelserne i direktivets artikel 6, stk. 2, 3 og 4, fra datoen for direktivets gennemførelse eller fra den dato, hvor en medlemsstat har udlagt eller anerkendt områderne efter direktiv 79/409, hvis denne dato er senere. Ifølge Kommissionen har den anfægtede beslutning ikke retsvirkninger for sagsøgerne. Heraf følger, at sagsøgernes fortolkning, hvorefter datoen for anvendelsen af direktivet på zone DE4118401 er datoen for vedtagelsen af fællesskabslisten, er urigtig.

38 Hvad angår sagsøgernes søgsmålskompetence er det for det første Kommissionens opfattelse, at det er åbenbart, at sagsøgerne ikke er umiddelbart berørt, med undtagelse af kommunen.

39 Kommissionen har påpeget, at der bør foretages en sondring mellem spørgsmålet om, hvorvidt de pågældende bestemmelser kan finde umiddelbar anvendelse, og spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelserne berører borgerne umiddelbart. I det foreliggende tilfælde kan direktivets bestemmelser kombineret med den anfægtede beslutning umiddelbart forpligte de nationale myndigheder til at handle.

40 Kommissionen har tilføjet, at det afgørende kriterium i denne forbindelse er, om de nationale myndigheder har et skøn, eller om dette ikke er tilfældet, idet der kun foreligger en umiddelbar berøring i mangel af et sådant skøn.

41 Kommissionen har i denne forbindelse anført, at direktivets artikel 6, stk. 2, fastsætter en forpligtelse til at undgå at forringe og forstyrre lokaliteten. Samme direktivs artikel 6, stk. 3 og 4, fastsætter en godkendelsesprocedure for planer eller projekter, der kan berøre lokaliteten. I begge tilfælde er der tale om forpligtelser, som påhviler medlemsstaterne og ikke borgerne.

42 Hvad først angår direktivets artikel 6, stk. 2, opfordrer denne bestemmelse medlemsstaterne til at træffe passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i SBO samt forstyrrelser af de arter, for hvilke områderne er udpeget, for så vidt disse forstyrrelser har betydelige konsekvenser for direktivets målsætninger.

43 Ifølge Kommissionen overlader denne bestemmelse i det mindste medlemsstaterne et skøn på to punkter vedrørende for det første, spørgsmålet om hvornår en forstyrrelse kan have betydelige konsekvenser, og for det andet, spørgsmålet om passende foranstaltninger for at undgå forringelser og forstyrrelser. Kommissionen har bemærket, at det, så længe en medlemsstat ikke har gjort brug af sit skøn, er umuligt at afgøre, om og på hvilken måde sagsøgernes retsstilling kan blive berørt.

44 Hvad angår betingelsen om, at sagsøgerne skal være individuelt berørt, har Kommissionen for det andet anført, at sagsøgerne fortsat er forpligtede til at godtgøre, at hver enkelt af dem, henset til den pågældendes situation, er individuelt berørt af direktivet.

45 Ifølge Kommissionen har sagsøgerne ikke ført bevis herfor.

46 Kommissionen har i denne forbindelse bestridt argumentet om, at lejere er berørt af direktivet på samme måde som ejere. Kommissionen har anført, at de af sagsøgerne fremførte betragtninger er lakoniske, og at de i øvrigt ikke omfatter nogen argumentation vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de sagsøgere, der har en lejeret, er berørt. Kommissionen har heraf konkluderet, at det ikke umiddelbart er muligt at afgøre, hvilke af sagsøgerne der er individuelt berørt.

Om uopsætteligheden

47 Sagsøgerne er af den opfattelse, at de vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, medmindre gennemførelsen af den anfægtede beslutning udsættes.

48 For det første krænker den anfægtede beslutning sagsøgernes ejendomsret, da disse ikke længere frit vil kunne udnytte deres grunde. Sagsøgerne er af den opfattelse, at ethvert indgreb i deres frie råderet, uanset om det sker umiddelbart som følge af forbuddet mod forringelser i direktivets artikel 6, stk. 2, eller som følge af begrænsninger i udnyttelsen, henset til den nuværende økonomiske situation, kan føre til, at landbrugs- og skovbrugsbedrifter samt akvakulturbrug eller endog småindustri ikke længere er rentable og som følge heraf må opgives, med risiko for at disse aktiviteter forsvinder, og at arbejdspladser går tabt.

49 For det andet gør den anfægtede beslutning indgreb i kommunens beføjelser med hensyn til fysisk planlægning, som er beskyttet af den tyske forfatningsret.

50 For det tredje har sagsøgerne anført, at en udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning er nødvendig, henset til senere retssager, med henblik på at gøre det muligt for dem at fremskaffe beviser vedrørende den omstændighed, at de beskyttede dyre- og plantearter ikke på nuværende tidspunkt findes på de omtvistede lokaliteter.

51 Kommissionen er for sit vedkommende af den opfattelse, at sagsøgernes to første argumenter er affattet i generelle, hypotetiske og vage vendinger og ikke er underbygget af beviser.

52 Hvad angår det tredje og fjerde argument er det Kommissionens opfattelse, at sagsøgerne har mulighed for at fremskaffe det pågældende bevis i forbindelse med hovedsagen, og at deres argumentation derfor ikke godtgør, at den krævede uopsættelighed foreligger.

Rettens bemærkninger

Indledende bemærkninger vedrørende formaliteten

53 Indledningsvis bemærkes, at de i procesreglementets artikel 104, stk. 2, fastsatte betingelser ifølge fast retspraksis kræver, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som en begæring om foreløbige forholdsregler er baseret på, fremgår sammenhængende og forståeligt af selve begæringen (kendelse afsagt af Rettens præsident den 7.5.2002, sag T-306/01 R, Aden m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2387, præmis 52, og af 10.11.2004, sag T-303/04 R, European Dynamics mod Kommissionen, Sml. II, s. 3889, præmis 63 og 64).

54 I det foreliggende tilfælde må det konstateres, således som Kommissionen med rette har påpeget, at begæringen indeholder få oplysninger, som gør det muligt for Retten at undersøge, om en anordning af de begærede forholdsregler umiddelbart er berettiget. Uanset begæringens manglende klarhed og vage udformning indeholder denne ikke desto mindre en række anbringender og argumenter, som tilsigter at godtgøre, at betingelserne vedrørende fumus boni juris og uopsættelighed er opfyldt, og som gør det muligt for Kommissionen at fremsætte sine bemærkninger og for Retten at træffe afgørelse. Under disse omstændigheder kan Kommissionens påstand om, at begæringen skal afvises på grund af manglende overholdelse af forskrifterne i procesreglementets artikel 104, stk. 2, ikke tages til følge.

Om formaliteten med hensyn til hovedsagen

55 Ifølge fast retspraksis bør spørgsmålet, om hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, som hovedregel ikke behandles under en sag om foreløbige forholdsregler, da afgørelsen i hovedsagen herved kan foregribes. Når det imidlertid som i det foreliggende tilfælde gøres gældende, at begæringen om foreløbige forholdsregler udspringer af en hovedsag, som åbenbart må afvises, kan det være nødvendigt, at det fastslås, at der foreligger omstændigheder, som godtgør, at hovedsagen ud fra en umiddelbar betragtning alligevel kan antages til realitetsbehandling (kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.2.2000, sag T-1/00 R, Hölzl m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 251, præmis 21, og af 8.8.2002, sag T-155/02 R, VVG International m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3239, præmis 18).

56 I henhold til artikel 230, stk. 4, EF kan »[e]nhver fysisk eller juridisk person [...] indbringe klage over beslutninger, der retter sig til ham, samt over beslutninger, som skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt«. Selv om artikel 230, stk. 4, EF ikke udtrykkeligt omhandler formalitetsspørgsmålet i annullationssøgsmål, der er anlagt af borgere til prøvelse af et direktiv, fremgår det imidlertid af retspraksis, at denne omstændighed ikke i sig selv kan begrunde, at et sådant søgsmål afvises fra

realitetsbehandling (Rettens dom af 17.6.1998, sag T-135/96, UEAPME mod Rådet, Sml. II, s. 2335, præmis 63, og Rettens kendelse af 10.9.2002, sag T-223/01, Japan Tobacco og JT International mod Parlamentet og Rådet, Sml. II, s. 3259, præmis 28).

57 Ifølge fast retspraksis er en retsakt i øvrigt almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper (Rettens dom af 10.7.1996, sag T-482/93, Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 609, præmis 55, og Rettens kendelse af 15.12.2000, sag T-113/99, Galileo og Galileo International mod Rådet, Sml. II, s. 4141, præmis 45).

58 Selv om en bestemmelse efter sin art og rækkevidde har almengyldig karakter, er det imidlertid ikke udelukket, at en fysisk eller juridisk person kan være umiddelbart og individuelt berørt af denne (Domstolens dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorníu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19, og af 22.11.2001, sag C-451/98, Antillean Rice Mills mod Rådet, Sml. I, s. 8949, præmis 46).

59 Desuden fremgår det af fast retspraksis, at for at en sagsøger kan anses for at være umiddelbart berørt, skal den anfægtede fællesskabsforanstaltning umiddelbart have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og foranstaltningen må ikke overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler (jf. Domstolens dom af 5.5.1998, sag C-386/96 P, Dreyfus mod Kommissionen, Sml. I, s. 2309, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis, og Rettens kendelse af 15.3.2004, sag T-139/02, Institouto N. Avgerinopoulou m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 875, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).

60 Hvad angår den individuelle interesse bemærkes, at en almengyldig retsakt, såsom et direktiv, kun kan berøre fysiske eller juridiske personer individuelt, såfremt den

rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som en adressat (Domstolens dom af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, præmis 16, dommen i sagen Codorníu mod Rådet, præmis 20, dommen i sagen Antillean Rice Mills mod Rådet, præmis 49, og dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 36).

61 I et tilfælde, hvor en stævning er indbragt af flere sagsøgere, kan denne desuden antages til realitetsbehandling, hvis en af disse har søgsmålskompetence. I et sådant tilfælde er det ufornødent at undersøge de øvrige sagsøgeres søgsmålskompetence (jf. i denne retning Domstolens dom af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 30 og 31).

62 I det foreliggende tilfælde må der foretages en særskilt undersøgelse dels af situationen for de sagsøgere, som er beboere i Haustenbach, Furlbach,Wehr-Wapelbach, Rodenbach, Roden- og Wapelbach og Nördliche Moosheide samt Holter Wald (herefter »beboerne«), dels af situationen for kommunen.

63 For det første hersker der, henset til de af parterne fremførte argumenter, stærk tvivl med hensyn til muligheden for, at beboerne er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede beslutning. Ifølge den ovenfor i præmis 59 nævnte retspraksis tilkommer det nemlig beboerne bl.a. at godtgøre, at den anfægtede beslutning berører dem umiddelbart. I det foreliggende tilfælde fremgår det imidlertid ikke umiddelbart at sagen, at det direktiv, på baggrund af hvilket den anfægtede beslutning blev vedtaget, ikke overlader noget skøn til de tyske myndigheder, som skal anvende den nationale lovgivning, der gennemfører direktivet.

64 For det andet er det hvad angår kommunen ubestridt, at sidstnævnte er umiddelbart berørt af den anfægtede beslutning.

65 Heraf følger, at søgsmålet skal antages til realitetsbehandling, såfremt kommunen kan godtgøre, at den anfægtede beslutning rammer den på grund af en faktisk situation, der adskiller den fra alle andre.

66 Kommunen er imidlertid ikke fremkommet med oplysninger, som godtgør, at den anfægtede beslutning af grunde, som er specifikke i forhold til de øvrige sagsøgere, rammer den på en måde, der adskiller den tilstrækkeligt til at anse den for at være individuelt berørt.

67 Hvad angår de oplysninger, der er fremlagt herom i begæringen, og som uden forskel vedrører alle sagsøgerne, bemærkes for det første, at den omstændighed, at de omtvistede lokaliteter angiveligt er de eneste lokaliteter i den anfægtede beslutning, som ikke opfylder de i direktivet fastsatte kriterier, ikke umiddelbart er tilstrækkelig til at anse kommunen for at være individuelt berørt af beslutningen.

68 Dernæst bemærkes, at den almene interesse, som en juridisk person såsom kommunen, som den enhed, der er kompetent med hensyn til økonomiske spørgsmål inden for sit område, kan have i at opnå et gunstigt resultat for dette områdes økonomiske velfærd, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at betragte kommunen som værende berørt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand (Domstolens dom af 10.4.2003, sag C-142/00, Kommissionen mod Nederlandse Antillen, Sml. I, s. 3483, præmis 69).

69 Følgelig hersker der, henset til de argumenter, parterne har fremført på dette tidspunkt i sagen, stærk tvivl med hensyn til muligheden for, at kommunen er individuelt berørt af den anfægtede beslutning.

70 I øvrigt finder Retten, at det under de foreliggende omstændigheder ikke er nødvendigt at fortsætte undersøgelsen af, hvorvidt annullationssøgsmålet umiddelbart kan antages til realitetsbehandling. Sagsøgerne har nemlig under alle omstændigheder ikke godtgjort, at det var uopsætteligt at anordne de begærede foreløbige foranstaltninger.

Om uopsætteligheden

71 Det bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt en begæring om foreløbige forholdsregler er uopsættelig, skal vurderes på baggrund af nødvendigheden af, at der træffes en foreløbig afgørelse for at undgå, at den begærende part udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 6.2.1986, sag 310/85 R, Deufil mod Kommissionen, Sml. s. 537, præmis 15, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 30.6.1999, sag T-13/99 R, Pfizer Animal Health mod Rådet, Sml. II, s. 1961, præmis 134). Det er sidstnævnte, som skal dokumentere, at vedkommende ikke kan afvente afgørelsen i hovedsagen uden at blive påført et sådant tab (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 8.5.1991, sag C-356/90 R, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 2423, præmis 23, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.11.2001, sag T-151/01 R, Duales System Deutschland mod Kommissionen, Sml. II, s. 3295, præmis 187).

72 Selv om det med henblik på under en sag om foreløbige forholdsregler at godtgøre, at der foreligger en alvorlig og uoprettelig skade, ikke er nødvendigt, at det godtgøres, at der er absolut vished for, at skaden indtræder, idet det er tilstrækkeligt, at skaden kan forudsiges med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed, skal sagsøgerne ikke desto mindre fortsat føre bevis for de faktiske omstændigheder, der skal begrunde, at der er udsigt til en sådan alvorlig og uoprettelig skade, med henblik på at gøre det muligt for Retten at vurdere sandsynligheden herfor (jf. i denne retning Domstolens kendelse af 29.6.1993, sag C-280/93 R, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 3667, præmis 34, og kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.12.1999, sag C-335/99 P(R), HFB m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 8705, præmis 67).

73 I det foreliggende tilfælde bør der først sondres mellem den skade, der angiveligt er påført de beboere, som ifølge sagsøgerne befinder sig inden for direktivets anvendelsesområde i henhold til den anfægtede beslutning, og den skade, der angiveligt er påført kommunen.

74 Hvad angår krænkelsen af beboernes frie udøvelse af deres brugsret, dels i disses egenskab af ejere, dels i disses egenskab af lejere, er der tale om vage og hypotetiske risici. Begæringen er ikke vedlagt konkrete beviser og redegør ikke for, hvori disse risici består. Endvidere udgør de påberåbte omstændigheder ikke en aktuel risiko, men en fremtidig, usikker og uberegnelig risiko.

75 For så vidt som sagsøgernes argument vedrørende den omstændighed, at den anfægtede beslutning angiveligt er til skade for en række arbejdspladser, kan forstås således, at det påberåbte tab vil påføres andre personer end sagsøgerne, bemærkes, at et sådant tab ikke med føje kan påberåbes af sagsøgerne, eftersom det tab, der skal begrunde kravet om uopsættelighed, skal være lidt af sagsøgeren (kendelsen i sagen Pfizer Animal Health mod Rådet, præmis 136).

76 For så vidt som argumentationen vedrørende krænkelsen af beboernes rettigheder, herunder tabet af disses egne arbejdspladser, kan forstås således, at det påståede tab er af økonomisk karakter, bemærkes blot, at et tab af en sådan karakter ikke, bortset fra ganske usædvanlige tilfælde, kan betragtes som uopretteligt eller blot vanskeligt opretteligt, hvis der senere kan betales økonomisk erstatning herfor (jf. kendelsen i sagen Pfizer Animal Health mod Rådet, præmis 137 og den deri nævnte retspraksis). I det foreliggende tilfælde er sagsøgerne imidlertid ikke fremkommet med oplysninger, som kan anses for at udgøre ekstraordinære omstændigheder.

77 Hvad angår den påståede krænkelse af kommunens beføjelser med hensyn til fysisk planlægning er kommunens påstande hypotetiske. Som kommunen selv har påpeget, vedrører disse påstande fremtidige udviklingsprojekter. Desuden indeholder begæringen kun ufuldstændige redegørelser for disse projekter. Begæringen er ikke vedlagt konkrete beviser og redegør ikke for, hvorledes det påståede tab er alvorligt og, ydermere, uopretteligt. Sådanne påstande godtgør ikke, at der foreligger en risiko for et aktuelt tab, men at der foreligger en fremtidig, usikker og uberegnelig risiko.

78 Hvad angår sagsøgernes tredje argument vedrørende muligheden for at godtgøre, at der ikke findes beskyttede dyre- og plantearter inden for de omtvistede lokaliteter, har Kommissionen med føje anført, at dette argument ikke kan bevise udsigten til en alvorlig og uoprettelig skade.

79 Under disse omstændigheder finder Retten, at de af sagsøgerne fremlagte oplysninger, der, som nævnt ovenfor, er af generel, vag og hypotetisk karakter og ikke er underbygget af tilstrækkelige beviser, ikke gør det muligt i tilstrækkeligt omfang at godtgøre, at sagsøgerne vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, såfremt der ikke som begæret foreskrives foreløbige forholdsregler.

80 Heraf følger, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at betingelsen vedrørende uopsættelighed var opfyldt. Følgelig bør begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge, idet det er ufornødent at undersøge, om de øvrige betingelser for anordning af de foreløbige forholdsregler er opfyldt.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 5. juli 2005.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident

BILAG

Bernhard Bröckling, Hövelhof (Tyskland)

Johannes Bröckling, Hövelhof

Hedwig Bröckling, Hövelhof

Josef Flüter, Hövelhof

Karl-Heinz Fritze, Hövelhof

Heinz Göke, Hövelhof

Alwine Griffiths, Hövelhof

Dieter Johannesmeier, Hövelhof

Reinhard Jostwerner, Hövelhof

Meinolf Kirchhoff, Hövelhof

Ursula Klausfehring, Hövelhof

Gerhard Korsmeier, Hövelhof

Raimund Korsmeier, Hövelhof

Mike Leuschner, Hövelhof

Jürgen Linse, Hövelhof

Martin Steffens, Hövelhof

Hartwig Pollmeier, Hövelhof

Anton Rampsel, Hövelhof

Irene Rampsel, Hövelhof

Franz-Josef Regenhard, Hövelhof

Johannes Relard, Hövelhof

Karl-Heinz Relard, Hövelhof

Hubert Rodehutscord, Hövelhof

Heinz Schlotmann, Hövelhof

Norbert Altemeyer, Hövelhof

Beate Beckmann, Schloß Holte Stukenbrock (Tyskland)

Gerhard Benteler, Schloß Holte Stukenbrock

Rainer Benteler, Schloß Holte Stukenbrock

Carl-Stefan Biermeier, Schloß Holte Stukenbrock

Josef Biermeier, Schloß Holte Stukenbrock

Manfred Block, Hövelhof

Ludwig Brinkmann, Schloß Holte Stukenbrock

Karl-Heinz Deppe, Schloß Holte Stukenbrock

Friedhelm Dirks, Schloß Holte Stukenbrock

Siegfried Engelns, Hövelhof

Wilhelm Ennekens, Hövelhof

Johannes Evers, Schloß Holte Stukenbrock

Elke Furlkröger, Hövelhof

Reinhard Furlmeier, Hövelhof

Andreas Gutsche, Hövelhof

Franz Hachmann, Schloß Holte Stukenbrock

Heinz Meermeier, Hövelhof

Barbara Meermeier, Hövelhof

Heike Meuser, Schloß Holte Stukenbrock

Ferdinand Brock, Schloß Holte Stukenbrock

Maria Brock, Schloß Holte Stukenbrock

Monika Plasshenrich, Schloß Holte Stukenbrock

Heinrich Plasshenrich, Schloß Holte Stukenbrock

Manfred Jürgenliemke, Schloß Holte Stukenbrock

Ludwig Teichmann, Schloß Holte Stukenbrock

Ute Teichmann, Schloß Holte Stukenbrock

Senne Großwild Safari-Land GmbH, Schloß Holte Stukenbrock

Renate Henning, Schloß Holte Stukenbrock

Udo Henning, Schloß Holte Stukenbrock

Karl-Heinz Kleinemeier, Schloß Holte Stukenbrock

Hubert Sander, Schloß Holte Stukenbrock

Elisabeth Kipshagen, Schloß Holte Stukenbrock

Meinolf Benteler, Schloß Holte Stukenbrock

Richard Berens, Hövelhof

Hans-Josef Joachim, Schloß Holte Stukenbrock

Inge Jostameling, Schloß Holte Stukenbrock

Rudolf Jürgenliemke, Schloß Holte Stukenbrock

Edmund Jürgenliemke, Schloß Holte Stukenbrock

Kunigunde Jürgenliemke, Schloß Holte Stukenbrock

Franz-Josef Kipshagen, Schloß Holte Stukenbrock

Heidrun Kreyer, Schloß Holte Stukenbrock

Werner Lienen, Schloß Holte Stukenbrock

Ulrich Wend, Schloß Holte Stukenbrock

Monika Winter, Schloß Holte Stukenbrock

Christiane Füchtemeier, Schloß Holte Stukenbrock

Frank Röllke, Schloß Holte Stukenbrock

Gabriele Berenbrinker, Schloß Holte Stukenbrock

Josef Delker, Schloß Holte Stukenbrock

Josef Dresselhaus, Verl (Tyskland)

Norbert Hunke, Schloß Holte Stukenbrock

Heribert Rodenbecken-Schnieder, Verl

Josef Ewers, Schloß Holte Stukenbrock

Gemeinde Hövelhof, Hövelhof

Bussemas & Pollmeier GmbH & Co. KG, Verl

Reinhard Goldkuhle, Schloß Holte Stukenbrock

Meinolf Maasjost, Verl.